

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Нишу
II-3 У. 1519/15
12.01.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Томислава Медведа, председника већа, Ненада Стојановића и Драгана Јовановића, чланова већа, са судским саветником Небојшом Стојановићем, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби коју је поднео тужилац Р. В. из П., Улица ..., ради поништаја решења туженог Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Сектора за пореско-правне послове и координацију, Регионалног одељења за другостепени поступак Ниш, број 500-433-07-01790/2014-I5001 од 13.01.2015. године, у предмету принудне наплате пореске обавезе, у нејавној седници већа, одржаној 12.01.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба се **УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Сектора за пореско-правне послове и координацију, Регионалног одељења за другостепени поступак Ниш, број 500-433-07-01790/2014-I5001 од 13.01.2015. године и предмет враћа надлежном органу на поновно одлучивање.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиоца изјављена против решења Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Филијале Прокурор, број 433-01-02929/2014 од 03.11.2014. године, којим је, између осталог, тужиоцу као пореском обвезнику, одређена принудна наплата пореске обавезе из

новчаних средстава на рачунима пореског обвезника, преносом средстава са рачуна пореског обвезника, укључујући и средства на девизном рачуну, на уплатне рачуне јавних прихода, по основу пореске обавезе доспеле за плаћање до 26.09.2014. године, а која није плаћена у законском року, са обрачунатом каматом до 02.11.2014. године, у укупном износу од 46.116,27 динара, увећано на име једнократне таксе за принудну наплату пореза у износу од 2.305,08 динара, односно у укупном износу од 48.422,08 динара.

У тужби поднетој Управном суду 28.01.2015. године, уређеној поднском од 05.06.2015. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа и наводи да је материјално право погрешно примењено, јер су принудним путем наплаћене застареле обавезе са каматом. Истиче да право на наплату пореза застарева за пет година, при чему је у спроведеном поступку наплаћен порез за период од 2006. године, па закључно са 2014. годином, са каматом обрачунатом супротно закону која је већа од главног дуга. Указује да тужени до 2014. године, није предузео ниједну радњу која би прекинула застарелост, због чега оспорава право на наплату пореза за период од 2006. године, па закључно са 2009. годином, што је истицао у току поступка. Додаје да у спроведеном поступку није оспорен његов приговор застарелости обавезе плаћања пореза, као и да није одрживо схватање туженог да се утврђивањем пореза за једну календарску годину прекида застарелост наплате пореза за све претходне године. Предлаже да Суд након одржане усмене јавне расправе уважи тужбу, поништи оспорено и ожалбено решење и предмет врати првостепеном органу на поновни поступак, као и да наложи првостепеном органу да му на име незаконито наплаћеног пореза исплати износ од 52.220,04 динара, са каматом по закону, а туженог обавезе да му накнади трошкове управног спора колико буду изнели, у року од 8 дана од пријема пресуде, под претњом принудне наплате.

Тужени орган је доставио Суду списе који се односе на предмет овог управног спора и одговор на тужбу, у коме остаје при разлозима датим у образложењу оспореног решења. Оспорава све наводе тужбе из разлога детаљно наведених у одговору на тужбу. Предлаже да Суд одбије тужбу.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу одредбе члана 41. став 1. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, број 111/09), Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Одредбом члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку (“Службени лист СРЈ”, број 33/97 и 31/01 и “Службени гласник РС”, број 30/10), прописано је између осталог, да у осталим стварима образложење решења садржи: кратко излагање захтева странака, утврђено чињенично стање, по потреби и разлоге који су били одлучни при оцени доказа, разлоге због којих није уважен који од захтева странака, правне прописе и разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на решење какво је дато у диспозитиву. Према одредби члана 235. став 1. истог закона, одредбе овог закона које се односе на првостепено решење сходно се примењују и на решења која се доносе по жалби, а одредбом става 2. истог члана закона, између осталог је прописано, да се у образложењу другостепеног решења морају оценити и сви наводи жалбе.

Из разлога датих у образложењу оспореног решења произлази да је тужени орган нашао да је у спроведеном поступку на основу књиговодственог стања које се води за жалиоца, утврђено да дугује по основу пореске обавезе која није измирена у року из опомене, број 115-115К/14 од 26.09.2014. године, која је уручена жалиоцу 02.10.2014. године, при чему у том року није поднет ни захтев за одлагање плаћања дуга, због чега му је правилно одређена принудна наплата пореске обавезе из новчаних средстава на рачунима пореског обвезника, преносом средстава са рачуна пореског обвезника, укључујући и средства на девизном рачуну, на уплатне рачуне јавних прихода. У образложењу оспореног решења се наводи да је жалиоцу омогућено учешће у поступку по жалби, у смислу члана 226. Закона о општем управном поступку, о чему је сачињен записник, број 433-01-02929711-2 од 24.11.2014. године, при чему је жалилац изјавио приговор на опомену 07.10.2014. године, истичући застарелост права на наплату пореза на регистровано оружје и оспоравајући уручење решења о задужењу, након чега су записником првостепеног органа, број 433-01-2445/2014-2 од 20.10.2014. године, жалиоцу предочена извршна решења о утврђивању обавезе по основу пореза на регистровано оружје за 2009, 2010, 2011, 2012. и 2013. годину. Из образложења оспореног решења даље произлази да је записником о извршеној канцеларијској контроли, број 433-01-02445-3/2014 од 22.10.2014. године, констатовано је да за 2005. годину није задужен порезом на регистровано оружје, да је за 2006. годину задужен решењем број, ... од 19.06.2006. године у износу од 1.720,00 динара, које му је уручено 04.06.2006. године, да је за 2007. годину задужен решењем број, ... од 05.07.2007. године у износу од 1.870,00 динара, које му је уручено 20.06.2007. године и да је за 2008. годину задужен решењем број, ... од 21.05.2008. године у износу од 2.040,00 динара, које му је уручено 06.05.2008. године, при чему нема евидентираних уплата по том основу. Према налажењу туженог органа ожалбено решење првостепеног органа је донето на основу потпуно и правилно утврђеног чињеничног стања, а да су неосновани жалбени наводи у погледу застарелости наплате дугованог пореза, с обзиром да за 2005. годину жалиоцу није утврђена обавеза пореза на регистровано оружје. Оцењујући наводе жалбе, тужени орган је нашао да су они неосновани и без утицаја на другачије решење ове пореске ствари из разлога датих у образложењу оспореног решења. Због наведених разлога, тужени орган је на основу одредбе члана 151. став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, одлучио као у диспозитиву оспореног решења. При томе из образложења ожалбеног решења првостепеног органа од 03.11.2014. године, произлази да је на основу књиговодственог стања пореског обвезника који се води у јединственом пореском књиговодству Пореске управе, утврђено да порески обвезник дугује по основу доспеле пореске обавезе пореза на регистровано оружје на име главног дуга износ од 22.510,00 динара, камате до 02.11.2014. године износ од 23.606,27 динара, односно укупан износ од 46.116,27 динара, увећано на име једнократне таксе за принудну наплату пореза у износу од 2.305,08 динара, односно у укупном износу од 48.422,08 динара.

Код оваквог стања ствари, а имајући у виду цитиране одредбе Закона о општем управном поступку, Суд налази да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, јер образложење оспореног решења не садржи разлоге који упућују на решење какво је дато у диспозитиву, при чему тужени орган није оценио све наводе жалбе тужиоца изјављене против ожалбеног решења првостепеног органа од 03.11.2014. године, а те повреде су биле од значаја за доношење законите одлуке у овој правној ствари. Ово због тога што, према налажењу Суда, из разлога датих у

образложењу оспореног решења не произлази за које конкретне обавезе по основу пореза на регистровано оружје је тужиоцу у спроведеном поступку одређена принудна наплата пореске обавезе, а посебно ако се има у виду да је тужилац у току поступка, а посебно у жалби изјављеној против ожалбеног решења првостепеног органа од 03.11.2014. године, указивао да му је ожалбеним решењем одређена принудна наплата пореских обавеза за период од 2005. године до доношења ожалбеног решења, које наводе жалбе тужени орган није оценио у образложењу оспореног решења, већ је само ценио да жалиоцу за 2005. годину није утврђена обавеза пореза на регистровано оружје, али није оценио наводе жалбе у погледу обавеза по основу пореза на регистровано оружје за период од 2006. до 2009. године. При томе, из записника о извршеној канцеларијској контроли, број 433-01-02445-3/2014 од 22.10.2014. године, произлази да је тужени орган у поступку по жалби, између осталог, утврдио да је жалилац за 2006. годину задужен решењем број, ... од 19.06.2006. године у износу од 1.720,00 динара, које му је уручено 04.06.2006. године, да је за 2007. годину задужен решењем број, ... од 05.07.2007. године у износу од 1.870,00 динара, које му је уручено 20.06.2007. године и да је за 2008. годину задужен решењем број, ... од 21.05.2008. године у износу од 2.040,00 динара, које му је уручено 06.05.2008. године и да нема евидентираних уплата по том основу, док из образложења ожалбеног решења првостепеног органа од 03.11.2014. године, произлази да је првостепени орган на основу књиговодственог стања пореског обвезника који се води у јединственом пореском књиговодству утврдио да тужилац дугује доспеле пореске обавезе, без навођења конкретних периода и обавеза по основу пореза на регистровано оружје за које је одређена принудна наплата пореске обавезе. Због наведених разлога, према налажењу Суда, оспореним решењем су повређена правила поступка на штету тужиоца, а те повреде су биле од значаја за доношење законите одлуке у овој правној ствари.

Суд је овај спор решио без одржавања јавне расправе, у смислу одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима, будући да је због наведених повреда правила поступка оспорени акт незаконит, а што је Суд могао да цени на основу стања у списима, без одржавања јавне расправе, а не ради се о нарочитим случајевима из члана 34. Закона о управним споровима, у којима је обавезна усмена јавна расправа.

Разматрајући предлог тужбе да суд реши управну ствар у спору пуне јурисдикције, Суд налази да природа ове управне ствари то не дозвољава и утврђено чињенично стање не пружа поуздан основ за то, у смислу одредбе члана 43. Закона о управним споровима и да је економичније и целисходније да учињене повреде правила управног поступка надлежни орган управе отклони у поновном поступку одлучивања.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива ове пресуде.

У извршењу ове пресуде тужени орган је дужан да донесе ново и на закону засновано решење, придржавајући се примедаба Суда изнетих у пресуди, у року и на начин прописан одредбом чл. 69. став 2. Закона о управним споровима.

Разматрајући захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора, Управни суд је имао у виду одредбе члана 66. и 67. Закона о управним споровима, као и одредбу члана 163. став 2. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, број 72/11,... и 55/14), којом је прописано да је странка дужна да у захтеву определи врсту и износ трошкова за које тражи накнаду, а која одредба се сходно примењује на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима. Како је тужилац у тужби захтевао трошкове управног спора, али није определио врсту и износ трошкова за које тражи накнаду, иако је то био дужан да учини, у смислу цитиране одредбе члана 163. став 2. Закона о парничном поступку, то је Суд, на основу одредбе члана 67. Закона о управним споровима, одбио захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора, одлучујући као у ставу II диспозитива ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 12.01.2017. године, II-3 У. 1519/15

Записничар,
Небојша Стојановић,с.р.

Председник већа-судија,
Томислав Медвед,с.р.

За тачност отправка
управитељ писарнице
Дејан Ђурић